

Nr 629.

Av herr **Johanson** i Norrköping m. fl, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 344, med förslag till förordning om nöjesskatt.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 344 föreslås ny förordning om nöjesskatt. Det nya förslaget, som tillkommit på grund av tidigare oklara gränsdragningar om vilken tillställning som skall anses som offentlig och därmed underkastas nöjesskatt samt vilken taxa den skall tillhöra, har föregåtts av en utredning verkställd av 1944 års nöjesskattsutredning.

De viktigaste förändringar som vidtagits äro dels i första avsnittet »Allmänna bestämmelserna» § 1 till 5, där man mera konkret fastställt vilka tillställningar som skola anses som skattskyldiga, dels i avsnittet »Om sättet för beräkning av nöjesskatten», där man i stället för tidigare tre taxor nu föreslår endast en, dock med särskilda bestämmelser för biografföreställningar, samt en ändring beträffande den s. k. restaurangdansen, där det beskattningsbara beloppet höjts från respektive 3—2—1 kronor till 5—3—1:50 kronor. Dessutom är skatt införd på förköpsavgift. I avsnittet om »Undantag eller befrielse från nöjesskatten» § 15 finnes även en väsentlig ändring, nämligen att uppvisning och tävling av icke professionell idrott och gymnastik skall vara befriad från skatt å ett sammanlagt belopp av 2 000 kronor.

Kungl. Maj:ts förslag avviker i vissa delar från det förslag, som 1944 års nöjesskattekommitté gjort upp och som varit ute på remiss hos skilda organisationer och blivit utsatt för anmärkningar i väsentliga stycken. Kungl. Maj:ts förslag om viss standardisering av skatten till 15 % och utökad skattefrihet betyder enligt beräkningarna en skatteminskning per år mellan 2—3 miljoner kronor. Frågan är väl om detta kommer att ske då man i vissa stycken även höjt skatten samt vidtagit åtgärder som komma att betyda merinkomst i viss utsträckning. Vi syfta här på höjningen av restaurangdansen samt ändrade bestämmelser med konkretisering av vilka tillställningar som skola skattebeläggas, vilket kommer att betyda att en rad tillställningar, som hitintills varit ansedda som skattefria, kommer att skattebeläggas.

I olika remissyttranden, som inkommit till 1944 års nöjesskattekommittés förslag, ha anmärkningar med skäl gjorts. Sålunda hänvisar riksdrotsförbundet till att »den frivilliga idrottsrörelsen numera allmänt erkännes såsom landsgagnelig och att det ojämförligt övervägande antalet av förbundets omkring 7 600 föreningar betungas av ekonomiska svårigheter», varför man krävt att icke professionella idrottstävlingar helt skattebefrias. Ungdomsvårdskommittén, som särskilt framhåller de ideella organisationernas

verksamhet, religiösa som politiska, förordar i sitt betänkande 2 att »ideella föreningar skola befrias från nöjesskatt för sådana till förmån för föreningarnas verksamhet för ungdomens fysiska eller andliga fostran av föreningarna själva anordnade tillställningar, för vilka nöjesskatt erlägges enligt taxa 1».

Till frågan om skatt på teater- och musiktillställningar framhåller Svenska teaterförbundet, att skatten bör nedsättas till 10 %, och skulle man inte acceptera detta föreslås att »den skattebefrielse intill 2 000 kronor, som föreslagits för idrottens del, måtte tillämpas jämväl i fråga om teaterverksamhet». Kungl. teatern har förordat, »att alla statsunderstödda teatrar befrias från att erlägga nöjesskatt».

För vår del anse vi, att nöjesskatten, som är en indirekt skatt och i största utsträckning drabbar ungdomen som har små inkomster, i stort kan jämföras med den allmänna omsättningsskatten. Den borde därför helt slopas. Läger man ihop yttrandena från skilda organisationer om vilka olika grenar nöjesskatten omfattar, vilka här delvis citerats, finner man, att kraven även gå i denna riktning.

Den eller de medborgare som i någon mån bekymrar sig över nöjeslivet och den kulturella utvecklingen i vårt land bör göra klart för sig, att nöjesskatten försvårar möjligheten för våra ideella organisationer att ordna med goda program. Den hindrar i stor utsträckning olika föreningar att få det hela att ekonomiskt gå ihop, varför man tvingas reducera utgifterna på bekostnad av programmens kvalitet.

De samlade inkomsterna äro enligt uppgift i propositionen för stat och kommun under år 1943 31 244 577 kronor med ungefär lika fördelning på bägge, eller med 15,8 miljoner till staten. Denna summa, som i och för sig är nödvändig som en samhällets inkomst, bör dock kunna uttagas på ett för ungdomen och småfolket fördelaktigare sätt.

Med hänvisning till vad här ovan anförts föreslås,

att riksdagen, med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 344, måtte besluta upphäva nu gällande förordning om nöjesskatt.

Stockholm i oktober 1945.

Harald Johanson.

O. F. Persson.

Gösta Kempe.

Axel Nordström.

Gunnar Adolfsson.